

peält wälja räkida, agga ma pallun ette, et teie sest kellegile ei rági. — Minna armastan Iwanit wägga ja pallun sedda temmale ka ütelda, et ma allati armastusfega temma peale mõtlen ja surmani temma eest tahhan palluda. Olgo se kus tahte, agga ühendud peame meie sama! Mo ello ilma temmata polle middagi wäärt! Keik kurwastust, mis temma pärrast kannatan, ei tunne ma raske olla; minna ollen temma omma ja jäen temma ommaks.

Pärrast koeo miines küsisin ma Iwani käest, mis pärrast ta ni kurw. Agga kui wiisa olli temma käest wastust sada. Wimaks, kui ikka peale aeasin, räkis ta, et ta sedda ja sedda preilit wägga armastada.

„Agga egga sul sellepärrast polle tarwis kurw olla?”

„Selle pärrast küll just mitte, agga kule kuidas asi on: Arwata ühhe ku aea eest andsin ma temmale omma süddame luggu teada, — ei olnud temmal ka selle wasto middagi räkimist, — ma teadsin sedda ette, et ta mind

armastas. Agga ommeti ei tahha meie sowimisfied eddasi miina. Näddala eest kõnnelesin sest temma wannemattega ja — —”

„Ja said kui armas poeg wasto wõetud?” ütlesin minna.

„Oh, ei mitte!” — olli wastus.

„Mo tagga parremaks! nisuggune mees, kui sinna, ei saand wasto wõetud? Kas sa polle rikkas ja tark: rägid keik keled, olled iggapiddi kassin ja mõistlik noormees ja esimenne kaupmees Peterburgis?”

„Keik tõssi, agga — —”

„Mis agga seal weel ees woib olla?”

„Ja ommeti on seal üks suur ja raske kiro, wi ees, mis minna ommast wäest ei jõua ärra weretada — ma ollen mõisnikko pärris ja temma wannema ei anna tedda mulle enne, kui priiks ollen sanud.”

„Mõh, eks se siis ei woi sündida?”

„Ei ialgi! — Ma pakkusin omma pärris herrale kümme tuhhat — kaksikümme tuhhat — wiiskümme tuhhat rubla; — ma langesin ta ette põlweli mahha, sedda teggi